

en paraules dels autors, tal com es pot llegir a la pàgina introductora de la xarxa, l'adreça de la qual és la següent : <http://thalamus.huma-num.fr>

Michel CAMPRUBÍ

Acte d'homenatge al Dr. Antoni Badia i Margarit a la Universitat de les Illes Balears (18 de febrer de 2015). — Dia 18 de febrer de 2015 la Universitat de les Illes Balears retia un sentit homenatge al Dr. Antoni Maria Badia i Margarit. El Dr. Badia havia estat investit Doctor Honoris Causa per la mateixa Universitat dia 8 de novembre de 2007. Organitzat pel Departament de Filologia Catalana i Lingüística General de la UIB, l'acte d'homenatge es dividí en dues sessions, una de matí (pensada especialment per a un públic universitari) i una altra al capvespre (oberta a tot-hom). Així mateix, es completà amb una acurada exposició bibliogràfica sobre el Dr. Badia, preparada minuciosament pel personal del Servei de Documentació de la UIB.

L'homenatge s'inicià, el matí, al campus de la UIB, amb les paraules de benvinguda de Maria Antònia Fornés, vicerectora de Projecte Cultural de la UIB, qui també aprofità l'ocasió per felicitar el Dr. Veny per la concessió del Premi d'Honor de les Lletres Catalanes. Va ser precisament el professor Joan Veny l'encarregat de fer, a manera de ponència inaugural, la «Semblança humana i científica del Dr. Badia i Margarit»: hi reflectí tots els mèrits del Dr. Badia, tant científics com personals: d'una banda, la formació sòlida, persistent i constant, l'enorme capacitat de treball de qui sense declarar-se gramàtic havia fet dues gramàtiques de la llengua catalana. De l'altra, la part humana, la del savi bo i generós, del docent modèlic i del gran patriota, de l'home íntegre i autocrític, en definitiva, «model de ciència i d'humanitat».

A continuació Damià Pons fou l'encarregat de llegir el text preparat per Isidor Marí, que no pogué assistir a l'acte per motius de salut. Tot seguit, els professors de la UIB Joan Miralles, Jaume Corbera, Gabriel Bibiloni i Joan Melià tractaren les diferents facetes investigadores del Dr. Badia. Així, Joan Miralles va esbossar el periple bibliogràfic per detallar-ne la recerca científica. En destaca especialment el compromís amb el poble, amb el moviment catalanista, amb la voluntat d'internacionalitzar els estudis filològics catalans, tot qualificant l'homenatge com el romanista europeu de més prestigi juntament amb Joan Coromines. Seguidament, Jaume Corbera aprofundí en els estudis dialectològics del professor Badia, amb el projecte de confecció de l'*Atlas Lingüístic del Domini Català* com a tasca més rellevant. Per altra banda Gabriel Bibiloni parlà de la faceta del Dr. Badia com a sociolingüista, àrea de la qual fou precursor en terres catalanes. Entre d'altres fites importants, en destacà la gran enquesta que donà com a resultat una de les primeres obres que tractaren la situació de la llengua catalana des del punt de vista dels usos lingüístics, *La llengua dels barcelonins*, i la creació del Grup Català de Sociolingüística, del qual el Dr. Badia fou el primer president. Finalment, Joan Melià analitzà els estudis gramaticals de l'homenatjat, del qual destacà l'esforç que féu per incorporar els nous corrents de la gramàtica a l'estudi de la llengua catalana, l'interès per reflectir el canvi permanent que experimenten les llengües en la gramàtica i l'atenció que posà per l'estudi de l'oralitat. A més de posar en relleu els mèrits científics corresponents, tots tres coincidiren en ressaltar el caràcter humà, humil i generós de l'homenatjat. Malgrat la formalitat i l'academicisme de l'acte, també hi hagué lloc per a les emocions i les anècdotes personals. Així, Gabriel Bibiloni es mostrà especialment emocionat, no només per participar en l'homenatge al professor admirat (i director de la tesi) sinó pel fet que fou gràcies a la gramàtica de Badia que s'inicià, quan tenia 16 o 17 anys, en l'estudi de la llengua catalana, encara prohibida en els usos públics.

La sessió del capvespre fou presidida pel Rector de la UIB, Llorenç Huguet. Joan Veny i Joan Miralles sintetitzaven els parlaments del matí. El professor Josep-Antoni Grimalt partí de la relació personal amb el Dr. Badia per explicar com era de respectuós l'homenatge amb els alumnes, en un tracte que mai feia sentir inferior l'altre, ans el tractava amb respecte i una educació exquisida. Fins

i tot, el professor Grimalt apuntà una divertida comparació entre Mn. Antoni M. Alcover (romàntic, agrari, impetuós i dionisiac) i Badia i Margarit (clàssic, urbà, disciplinat, apol·lini).

Les intervencions del president de l'IEC, Joandomènec Ros, i del Rector de la UIB posaren punt final a l'acte. El Sr. Ros recordà la tasca del professor Badia com a Rector de la UB, així com les intervencions mesurades en els plens de l'IEC, per concloure que era un gran lingüista, un gran universitari i un gran rector, que traspuava amor per la llengua i el país. Finalment, Llorenç Huguet va recordar també la coneixença personal del Dr. Badia el 2003, en la commemoració del 25è aniversari de la creació de la UIB. En aquest sentit, destacà com va lluitar el Dr. Badia perquè la UIB fos una realitat i no quedàs en una simple utopia, fet pel qual restava del tot justificada la jornada d'homenatge, com a mostra d'agraïment al savi i humil docent. Com va concloure Joan Veny, *ubi est humilitas, ibi est sapientia*.

Miquel GOMILA

Maribel RIPOLL

Universitat de les Illes Balears

Sessió en memòria de Modest Prats i Domingo a l'IEC (24 de març de 2015). — El 24 de març de 2015 la Sala Prat de la Riba acollí un càlid homenatge a Modest Prats i Domingo (1936-2014), professor de la Universitat de Girona, lingüista, sacerdot, teòleg i membre de la Secció Filològica de l'IEC, amb motiu del primer aniversari de la seva mort. L'acte, conduït per Josep M. Nadal, membre de la Secció Filològica de l'Institut i també professor de la Universitat de Girona, va incloure diverses intervencions de persones properes a l'homenatjat que glossaren la figura i l'obra d'un home excepcional. Després de l'obertura de l'acte a càrrec de Teresa Cabré, presidenta de la Secció Filològica, Josep M. Nadal va parlar de «Modest Prats, l'amic», i va rememorar, a més d'aspectes de la història de la llengua que vincularen a tots dos, un dels inoblidables viatges a Itàlia en la seva companyia. Un altre professor de la Universitat de Girona, Francesc Feliu, sota el títol de «Modest Prats i la llengua catalana», va referir-se al vessant docent i investigador de Prats, amb iniciatives com les prestigioses jornades sobre «Problemes i mètodes d'Història de la llengua» i la inconclusa *Història de la llengua catalana*, escrita en col·laboració amb Josep M. Nadal. El poeta i pintor Narcís Comadira, sota la invocació de «Modest Prats, *amicus atque magister*», en va dibuixar una semblança com a mestre de vida i dignitat humana, i a més va recitar una poesia justament dedicada a Modest Prats en remembrança d'un dels viatges compartits: *Valle d'Orcia*. L'editor Xavier Folch va subratllar la figura del Prats escriptor amb «Un llibre: *Homilies de Medinyà*», títol volgutament parònim d'aquelles altres *Homilies* que situem en els inicis de la llengua catalana. Mariàngela Vilallonga, vicepresidenta de la Secció Filològica, i també professora de la Universitat de Girona, va llegir un emotiu fragment de l'última lliçó de Modest Prats: *La Paraula i les paraules*. I la paraula de l'homenatjat va tornar a sentir-se, ara de boca de l'escriptor Josep M. Fonalleras, que va recitar el poema de Modest Prats «Oració de les mans». El president de l'Institut, Joandomènec Ros, va ser l'encarregat de la cloenda, davant d'una Sala Prat de la Riba plena a vessar, que va comptar amb l'assistència d'amics, deixebles, col·legues, autoritats acadèmiques i institucionals, com la consellera d'Ensenyament Irene Rigau. Tots plegats van tenir encara l'ocasió d'acabar d'emocionar-se amb la projecció de fotografies de Modest Prats en diferents etapes de la seva vida, així com d'un vídeo en què, amb la seva característica espontaneïtat, es referia a una trobada amb l'escriptor Josep Pla, poc abans d'una missa que el nostre filòleg havia de celebrar abans de retrobar-se amb el seu paisà empordanès, i en què aquest li deia abans de marxar: «Per mi no escurci el sermó».

José Enrique GARGALLO GIL

Universitat de Barcelona

Institut d'Estudis Catalans